

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1126

гр. София, 20.02.2017 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав**, в закрито заседание на 20.02.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **9950** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Съдът е постановил определение №7321/29.12.2016г. с което е постановил връщане на исковата молба на Е. Маркодимитракис. С молба от 11.01.2017г. от ответника БНБ се представя молба с приложени доказателства за направени разноски, като се иска да бъде приета като списък за разноски по чл.80 ГПК и съдът да допълни определението в полза на ответника с оглед благоприятния за него изход.

След размяна на книжа, от другата страна по делото се възразява, че разноските са прекомерно големи, както и, че са налице множество дела с аналогичен предмет – процесуална молба от 03.02.2017г. от адв. Ч..

Искането на ответника по делото е с правно основание чл.248, ал.1 ГПК, същото е подадено в срок, предвид датата на връчване на определението на съда - 05.01.2017г. , и от надлежна страна, с оглед на което е допустимо. Разгледано по същество е НЕОСНОВАТЕЛНО.

Исковата претенция е с правно основание чл.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), като се претендират вреди от нарушение на правото на ЕС. Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ, която разпоредба е специална, ищецът дължи разноски само ако искът за обезщетение бъде отхвърлен изцяло или искът бъде оттеглен изцяло, или при отказ изцяло от иска. Както приема трайната съдебна практика, с тази разпоредба е предвидено специално ограничение относно начина на разпределяне на разноски, направени в производства по ЗОДОВ, разпоредбата е специална и изключва прилагането на общите правила по АПК и ГПК по отношение на разпределянето на отговорността за разноски. Хипотезите, при които ищецът дължи разноски се свеждат до изрично посочените в чл.10, ал.2 от ЗОДОВ, сред които не е случая, когато съдът връща исковата молба.

Задължението за разноски във всеки конкретен случай следва се основава на изрична

разпоредба на закона. В казуса по делото не е налице непълнота на ЗОДОВ и основание за прилагане по аналогия разпоредби на други закони по въпроса за възлагане на разноси на ищеца в хипотезата на връщане на исковата молба, предвид спецификата на производствата за обезщетение срещу държавата, които не следва да водят до ограничаване на правото на достъп до съд, в това число чрез възлагане на разноси. В този контекст е и приетото от Съда по правата на човека по делото С. срещу Б. - Решение от 12 юли 2007г. по жалба №68490/01.

Предвид на тези съображения, възражението на адв. Ч. за прекомерност на размера на разноските, не следва да бъде обсъждано.

На основание изложеното и чл.248, ал.3 ГПК, съдът следва да отхвърли искането за допълване на определението на съда по делото от 29.12.2016г. в частта за разноските, с оглед на което :

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ответника по делото Българска народна банка, обективирано в процесуална молба от 11.01.2017г. за допълване на постановеното по делото Определение №7321 от 29.12.2017г. в частта за разноските. Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховен административен съд, в седмичен срок от съобщаването му чрез връчване на преписи от съдебния акт.

Съдия: